Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea a Postului Mare, a sfintei cuvioase Maria Egipteanca

Grăieşte Dumnezeu peste pământ, că e vreme de veghe pentru suflet, e vreme cu post şi cu pocăinţă pentru cei ce iubesc viaţa cea din cer a sufletului lor, căci viaţa este din cer, şi este de învăţat mult ca să ştie fiii oamenilor ce să facă, iar învăţătura vieţii vine tot din cer, nu de pe pământ vine ea, căci pe pământ sunt numai curse şi-şi prind oamenii sufletul în ele şi nu sunt între ei învăţători destoinici ca să-i înveţe, ca să-i ajute, ca să-i înţelepţească pe ei pentru viaţa sufletelor lor. Vin Eu, Domnul, vin Eu pe pământ cuvânt, vin, că este scris să vin, iar Tatăl Meu Savaot Îmi dă oştirile cereşti ca să Mă însoţească şi să slujească Mie în slujba Mea cea pentru om.

Eu sunt Fiul Tatălui Savaot. Domnul oştirilor este El, iar Eu sunt Fiul Său, Unul Născut din El mai înainte de vecii şi stau lângă El, şi El lângă Mine stă, şi Tatăl Meu până acum lucrează, şi Eu lucrez, căci sunt asemenea Lui şi de o fiinţă cu El sunt, şi cu El le fac pe toate şi noi le facem pe toate, iarăşi le facem, precum este scris să lucrăm. Amin.

În zi de duminică, a cincea duminică a Postului Mare, Eu, Domnul Iisus Hristos, Arhiereul Cel Mare, slujesc biserica Mea şi împreună slujitor sunt cu ea când ea ale Mele dintru ale Mele aduce Domnului ei, şi iată, grăiesc peste ea cuvânt de învăţătură, cuvânt de veghe şi de înţelepciune apoi pentru veghe. A dat Domnul dar lucrător peste pământ, şi cu mare milă lucrează El prin acest dar, căci sunt sloboziţi câte unii din locuinţa morţilor să vină să grăiască la cei de pe pământ, la cei aleşi de Dumnezeu pentru acest dar, ca să mai uşureze cumva duhul cel greu al celor ce au trecut cu trupul şi care suferă aşteptând uşurare suferinţei lor, iar pe pământ se vesteşte de către vestitor şi se lucrează apoi pentru sufletele neajutorate şi care nu şi-au agonisit în patria vieţii avut lor care să-i aştepte pe ei în locaşul mângâierii, în sânul lui Avraam, căruia Domnul i-a făgăduit seminţie multă cât stelele cerului pe pământ, şi în cer apoi.

O, dar mai are Domnul daruri împărţite oamenilor pentru ajutor sufletelor lor, şi prin sfinţii cerului împarte El daruri oamenilor, căci Duhul Domnului a mânat cândva un preot slujitor şi sfânt pentru cele sfinte, şi călătorind el prin inima pustiei a dat de un trup cu suflet în el, sleit de suferinţă şi de lacrimi şi de post îndelung, după ce mulţi ani a slujit desfrâului şi voii de sine pe pământ, până când Duhul Cel de sus a dat acestui sufleţel darul pocăinţei şi al temerii de Dumnezeu şi al învierii duhului, şi s-a dus apoi acest sufleţel purtat de trup, s-a dus în inima cea mai adâncă a pustiei şi a rămas acolo în sfinţenie până la despărţirea sufletului de trup, când ceata sfinţilor cuvioşi l-a luat şi l-a aşezat în ceata lor. Pe acest sufleţel îl am Eu, Domnul, acum, în zi de duminică în lucru cu Mine pe pământ peste fiii oamenilor spre înţelepţirea lor, care vine din cer şi care nu se găseşte pe pământ. Au aşezat sfinţii şi părinţii bisericii pomenirea sfintei cuvioase Maria Egipteanca în zi de duminica a cincea a Postului Mare ca să ia biserica învăţătură mare, şi duhul cuminţeniei firii să ia apoi din darurile cele de sus slobozite ca să lucreze peste pământ. O, ferice celor ce au parte de prima înviere, căci asupra lor moartea cea de-a doua nu mai poate, şi poate numai învierea peste ei şi cu ei, şi aşa i s-a făcut parte Mariei Egipteanca, cea pomenită azi şi scrisă spre ştire cu toată viaţa ei, cu toată spovedania ei mai înainte de suirea ei la cei din cer, după o lungă vreme de lacrimi vărsate şuvoi din ochii ei de la darul pocăinţei, cel lucrător în ea după trezirea ei din păcat. Duhul ei grăieşte acum de lângă Mine cuvânt de dor şi de mulţumire cu dor, lăsând în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi povaţă de împărţit fiilor oamenilor şi peste toată biserica cea veghetoare de suflet pe pământ, că e vreme de veghe şi de pocăinţă, şi acestea două împreună lucrătoare cu putere de înviere peste om, peste duhul lui, peste sufletul lui şi peste trupul lui apoi. Amin.

— Cu lacrimi, Doamne, între cei din cer îmi las cuvântul meu cel învăţător şi pově-ţuitor în mijlocul poporului Tău, unde Tu Îţi ai casă de venire şi primire şi îngrijire ai, o, Doamne, iar acest micuţ popor al Tău să preţuiască mult acest dar şi să hrănească mult venirea Ta la el şi cuvântul Tău peste el şi peste tot pământul împărţit apoi de aici, de unde se face râu de cuvânt glasul gurii Tale pentru învierea multora, Bunule şi Milosule Mântuitor al celor ce ştiu şi al celor ce nu ştiu îndeajuns lucrarea cea pentru viaţă, căci viaţa nu se sfârşeşte, ci se mută în locuinţa ei cea de-a doua, cea de veci, o, Doamne bun. O, slavă Ţie şi oştirilor cereşti slavă, căci eu acum, mult păcătoasă pe pământ cum am fost, am păşit cu duhul meu lângă Tine să grăiesc în ziua aceasta pentru pocăinţa oamenilor!

Să ia aminte drepţii şi păcătoşii, să ia aminte şi să audă şi să creadă şi să înveţe şi să ştie apoi că viaţa nu se sfârşeşte niciodată aşa cum mulţi dau să se mintă, că mulţi vorbesc despre iad cu multă uşurinţă şi spun despre chinurile din el şi îşi aleg cu gura lor unde le-ar place să petreacă după ce-şi vor lăsa trupul, iar aceştia mult rătăcesc, necitind Scripturile în care scrie despre văpaia cea din iad, şi vai celor ce nu sunt atinşi de această văpaie încă din trup ca să lucreze ei un picuţ de timp împotriva ei şi ca să scape de văpaia cea de veci!

O, nu toţi au parte de darul care vine din cer ca să trezească pe oameni la pocăinţă mai înainte de trecerea lor. Mă aplec cu milă mare spre sufletele oamenilor şi le spun lor că slăbiciunile sunt mari în oameni din pricina iubirii de sine a lor şi a lipsei de Dumnezeu din ei şi de învăţători insuflaţi din cer, şi care să împartă peste oameni viaţă din cer şi înviere lor încă din vremea purtării trupului lor cel din părinţi luat. Sunt dintre cei ce înţeleg şi primesc şi pot, şi sunt dintre cei ce nu primesc şi nu se grăbesc spre salvarea lor, din pricina slăbiciunii trupului lor sau din pricina semeţiei lor. Să ia aminte aceştia la regii de peste oameni şi să se înţelepţească ei din pilde, căci regele Irod n-a putut birui şi omorî ispita cea de la femeie când Ioan proorocul şi botezătorul Domnului a voit să-i dea lui duh de trezire şi de înviere din păcat, ca nu cumva să ia Israelul pildă rea de la rege şi să stăruiască Israel în păcat şi în pierzare de suflet, dar regele a făcut jurământ femeii şi n-a ştiut să se păzească de rostire de jurământ rău, şi a pierit regele Irod prin păcatul său, prin femeie a pierit Irod.

O, să ia aminte oamenii la regele Darius, căruia i-a spus Zorobabel păcatul, şi l-a sărutat regele pe el şi i-a făgăduit lui ascultare, căci i-a plăcut regelui de înţelepciunea lui cea din cer şi de adevărul pe care i l-a spus Zorobabel, acest om al slujirii cea din cer pentru Israel, şi care a spus adevărul cel despre femeie şi a spus aşa celor ce erau din suita regelui: «O, bărbaţilor, nedrept este vinul, nedrept este împăratul, nedrepte sunt femeile, toţi fiii oamenilor sunt nedrepţi, toate lucrurile lor, şi nu este într-însele adevăr, şi tot şi toate pier din pricina nedreptăţii lor, ci numai adevărul este tare şi rămâne în veac şi are putere în vecii vecilor, şi el nu caută la faţa oamenilor şi nu părtineşte, ci face şi zice ceea ce este drept, şi el este tăria, împărăţia şi puterea şi slava tuturor veacurilor. O, bărbaţilor, mare este împăratul şi tare este vinul, dar cine stăpâneşte peste oameni şi peste împăraţi? Oare nu femeile? Căci eu l-am văzut pe împărat şi pe ţiitoarea lui de-a dreapta lui luând coroana de pe capul lui şi punând-o pe capul ei, iar cu mâna ei cea stângă pălmuia pe împăratul, care privea cu gura căscată la ea şi râdea cu ea, iar dacă ea se supăra el o lua cu binişorul ca s-o împace cu el, şi cum să nu fie tari femeile de vreme ce pot şi fac astfel?» *O, şi l-a sărutat pe Zorobabel regele Darius şi i-a făgăduit că-i va da lui tot ce-i va cere, şi a primit el de la rege făgăduinţa pentru zidirea Ierusalimului, cel ars de Edom şi pustiit de caldei.*

O, fii ai oamenilor, iată, sunt regi şi sunt oameni care primesc şi care nu primesc adevărul cel despre ei şi despre femeile care domnesc peste ei. Eu însă vă spun că femeia aduce oamenilor şi ei înseşi moarte sufletului şi suferinţă trupului, iar tăria ei stă în duhul ispitirii cea prin trupul ei stârnit în om. Dar iată, vremea s-a scurtat şi vine Domnul pe pământ cuvânt şi trebuie să audă din cer oamenii şi să ştie să se ferească de desfrânare şi să se oprească de la acest păcat, care suflă cu putere în zilele acestea peste tot şi peste toţi mai mult decât oricând peste pământ, din pricina duhului de femeie din oameni şi din femei. Să ia aminte regii şi

stăpânii de pe pământ la duhul cel ceresc, care suflă grăind, şi să se oprească toţi de la păcatul pustiirii pământului! O, să ia aminte şi mai vârtos arhiereii şi preoţii şi să înceapă ei mai întâi să se cureţe de păcatul desfrânării din ei şi să cureţe apoi pământul şi pe om de păcatul acesta, că e pustiire mare pe pământ de la acest păcat, care, iată-l, se vrea împărat peste pământ şi peste cer.

Mi-a trimis mie Domnul milă mare şi duh de pocăinţă, după o viaţă trăită în păcat şi nesătulă de el, şi m-am dat apoi nevoinţei cu trupul şi lacrimilor izvor şi am luptat pentru casa mea cea de sus ca să n-o pierd, ca să mai am vreme s-o dobândesc pe ea de casă a mea pe vecii, şi ca să nu trăiesc în iad pe veci pentru păcatele mele grele până ce Domnul m-a scos din ele prin mila Lui de om, pentru care El a plătit cu ruşinoasă moarte pe cruce, cu sângele Lui cel curăţitor şi plin de înviere pentru cei ce-L află pe Domnul Mântuitor al lor.

Luaţi aminte, împăraţi şi oameni puternici, arhierei şi preoţi, bogaţi şi săraci, robi şi slobozi, credincioşi şi necredincioşi, nu luaţi în râs viaţa cea de veci! Eu cât am fost în pustie după ce am părăsit veacul lumii şi am slujit luptei împotriva păcatului m-au luat îngerii lui Dumnezeu şi mi-au arătat chinurile iadului şi am plâns apoi toată vremea trupului meu câtă am mai avut, şi-mi spunea Maica Domnului Iisus Hristos că oamenii vorbesc prea uşor între ei despre locurile din iad, care nu sunt aşa cum grăiesc ei despre ele, ci sunt de groază, iar dacă pe oameni îi doboară o durere mică a trupului lor şi merg cu ea la doctor după alinare, o, unde s-ar mai putea duce ei din iad când ajung în dureri, unde ar mai găsi ei alinare muncilor celor de nesuportat?

O, iubiţi învierea, fii ai oamenilor, şi iubiţi sfinţenia, căci eu am plâns aproape douăzeci de ani după ea ca să mi-o dea Domnul pe ea peste viaţa mea, cea chinuită şi robită de păcat atâta vreme pe pământ între oameni, şi prin care mulţi oameni mari şi mici au murit ca şi mine prin păcatul meu cel cu moarte în el, căci păcatul este boldul morţii, precum este scris.

O, Doamne milos pentru cei pierduţi în păcat, miluieşte-i pe oameni ca şi pe mine! Te rog pentru ei! Din ceata cuvioşilor Tăi am grăit eu lor în ziua aceasta, şi multă vreme am trudit plângând pe pământ şi suspinând după cei din cer ca să mă ajute şi să mă răscumpere din păcat cu rugăciunile lor şi să-mi facă parte cu ei în cer, iar ei m-au ajutat, ca şi oştirile îngereşti, pe care Tu mi le-ai dat de slujire trudei mele spre Tine şi spre cei din cer, spre ţara sfinţilor Tăi, Bunule Salvator, de la Tatăl Savaot trimis pe pământ pentru mântuirea noastră, pentru mila Sa de om.

Iar acum eu Te rog dintre sfinţi, Te rog pentru poporul cuvântului Tău cel de azi, ai grijă de el cu sfinţii Tăi şi cu îngerii Tăi şi cu mereu învăţătura Ta peste el! Înviază în el în fiecare zi cu Duhul Tău Cel Sfânt, o, Doamne, şi Care să-i păzească pe ei ai Tăi, ai duhului sfinţeniei, căci Tu eşti sfânt, şi le dai lor să-Ţi semene Ţie, că ai putere, Doamne, iar fiii oamenilor nu iubesc puterea Ta ca să-i ajuţi şi pe ei cu iubirea Ta, cu mila Ta să-i ajuţi spre ţara sfinţilor Tăi. Ajută-i însă şi pe ei, cum şi pe mine m-ai ajutat şi ai descoperit mie calea pocăinţei, calea mea spre Tine, Doamne bun al celor ce se apleacă cu pocăinţă pentru ea, pentru calea Ta cu ei apoi, spre ţara sfinţilor Tăi şi spre odihna lor între sfinţi. Amin.

— Eu, Domnul, am ascultat înfiorat cu Tatăl Savaot şi cu tot cerul de sfinţi duhul şi cuvântul Mariei Egipteanca, cea care a înviat din păcat prin mila cea din cer ieşită în calea ei. Eu, Domnul, am privit grăirea ei peste împăraţi şi peste mai-marii pământului, peste robi şi peste slobozi, peste bogaţi şi peste săraci, peste arhierei şi peste preoţi şi peste slujitorii lor, şi dau duh cu putere graiului ei ca să se prindă el de cei spre care este trimis.

Eu, Domnul, slobozesc daruri miloase din cer pe pământ peste cei ce rătăcesc în păcat şi se îndulcesc cu duhul amăgirii spre pedeapsa lor, iar Eu voiesc să-i înţelepţesc pe ei cu puterea cea de sus, şi am împărţitor de darurile cele de sus pe poporul cuvântului Meu, în mijlocul căruia Eu vin cuvânt din cer pe pământ şi-Mi vestesc împărăţia, căci sunt Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, şi numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

O, pace ţie, popor al cuvântului Meu, sluga Mea pe care Mă sprijin în zilele acestea de venire a Mea cuvânt pe pământ! Să stai, fiule, cu porţile deschise pentru Domnul. Să stai Mie slujitor pentru venirea Mea pe pământ, şi-ţi vor mulţumi sfinţii toţi, şi-ţi vor mulţumi ţie cei din iad, care iau din mânuţa ta tot mereu slobozire lor şi rugăciune miloasă pentru sufletele lor înaintea Mea.

O, ai grijă de Mine, poporul Meu, ai grijă de această rugăminte a Mea! Stai sub povaţă, stai sub călăuză, fiule, stai sub iubire, măi fiule purtat! Iubeşte povaţa, iubeşte dojana cea cu povaţă şi stai sub paza lor, iar altfel de pace să nu iubeşti, să nu doreşti, căci fiii oamenilor pierd mereu viaţa din ei că n-au peste ei călăuzitori cu milă pentru paşii vieţii lor. Tu însă ai, şi învaţă-te să ai şi să nu-ţi lipsească acest dar, căci spre viaţa ta cu Mine Eu ţi-am dat daruri aproape de tine ca să te sprijini cu ele, măi poporul Meu, căci altfel omul moare, mor împăraţi şi oameni, mor de lipsa celor din cer peste ei şi lângă ei coborâte, căci din cer dau Eu lângă tine pază tare peste viaţa ta şi mereu pază peste ea, iar tu să iubeşti ocrotirea Mea de peste tine, şi bucurie mare să-ţi facă ea, şi-Mi vei mulţumi cu mare iubire şi cu mare duioşie când vei vedea cât bun ţi-am dat să ai tu pe pământ, şi tot atâta să şi împarţi celor ce caută la tine pe Dumnezeu, Povăţuitorul oamenilor credincioşi şi duioşi după El peste viaţa lor, o, poporul Meu, lucrător cu Mine în via Tatălui Meu Savaot, acum, la sfârşit de timp, la venirea Mea cea de acum. Amin, amin, amin.

18 martie/1 aprilie 2012